

Arrest

nr. 175 528 van 29 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X, op 5 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 23 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van de verzoekende partij op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit is de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.03.2013 werd ingediend door:

[...]

+ minderjarige zoon:

[...]

beiden van nationaliteit: Armenië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 17.06.2011 in België asiel aan. Deze asielpcedure werd op 26.09.2012 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 1 jaar en 3 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat haar hele familie in België verblijft en dat zij hier verblijfsrecht hebben. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waar betrokkene zich op beroept heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. De loutere vermelding dat er nog familieleden van betrokkene in België verblijven is onvoldoende om een schending van art. 8 EVRM vast te stellen. Bijkomend dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor zowel betrokkene als haar zoon geldt zodat er van een verbreking van deze familiale banden geen sprake is.

Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij zou kunnen verblijven. Betrokkene verbleef immers ruim 36 jaar in Armenië en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Het feit dat haar zoon hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Om die reden kan er dan ook geen schending van art. 28 en art. 29 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind vastgesteld worden.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene spreekt Nederlands en is geïntegreerd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.2.Ook op 23 oktober 2013 wordt in hoofde van verzoekster en haar zoon een inreisverbod opgelegd voor 3 jaar, om de volgende redenen:

Aan mevrouw,

[...]

nationaliteit: Armenië

+ minderjarige zoon:

[...]

nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 13.02.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.02.2013, aan betrokkene betekend op 13.02.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij citeert de motieven van de bestreden beslissing en stelt vervolgens:

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.

Verzoekers dienden op 11.03.2013 een regularisatieaanvraag in, op basis van de instructie dd: 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn; aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011)

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel média als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen , zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden
- lange asielprocedures
- humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit aïs volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt" 4

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DYZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak:

"De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is

met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)"

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

2. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

De familie van verzoekers verblijft legaal op het Belgisch grondgebied. Dat zij niemand meer hebben om hen in Armenië bij te staan. Dat de zoon schoolplichtig is.

Bovendien hebben verzoekers hun leven hier in alle veiligheid opgebouwd, tot wie zouden zij zich moeten richten voor hulp en ondersteuning? !

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

Verzoekers kunnen op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening heeft gehouden met alle elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift.

Dat verzoekers niet begrijpen waarom hun langdurig verblijf en hun integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen en uiteindelijk niet kunnen leiden tot regularisatie.

3. Betrokkene vroeg op 17.06.2011 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 26.09.2012 afgesloten met de beslissing "weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming" door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure- namelijk iets meer dan 1 jaar en drie maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Dat verzoekers er steeds alles aan gedaan hebben om legaal verblijf te bemachtigen.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar hun land van herkomst!

Indien verzoekers terug dienen te keren naar hun land van herkomst zal art 8 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekers in België werd ingediend.

Verzoekers zijn van mening dat hun langdurig verblijf en hun integratie dienen te leiden tot regularisatie en begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig verblijf, het feit dat zij geen strafbare feiten hebben gepleegd, hun integratie, het feit dat verzoeker schoolplichtig is, ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad, "... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (..) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen ".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie en dit rekening houdend met alle elementen en op basis van de feitelijke gegevens en niet op basis van "losse verbanden".

Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht.

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkenen een verblijf toe te kennen?

4. Betrokkene beweert dat haar hele familie in België verblijft en dat zij hier verblijfsrecht hebben. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waar betrokkene zich op beroept heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. De loutere vermelding dat er nog familieleden van betrokkene in België verblijven is onvoldoende om een schending van art 8 EVRM vast te stellen. Bijkomend dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor zowel betrokkene als haar zoon geldt zodat er van een verbreking van deze familiale banden geen sprake is.

In feite is er geen enkel onderzoek uitgevoerd in het dossier van verzoekers. Alleen om deze redenen dient de bestreden beslissing reeds vernietigd te worden!

Indien verzoekers worden geacht terug te keren naar hun land van herkomst, is er wel degelijk sprake van een breuk van de familiale relaties.

DVZ schendt in haar beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Verzoekers wensen op te merken dat het feit dat hun hele familie legaal in België verblijft wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt!

Hun familie verblijft in België, zij hebben niets of niemand meer in hun land van herkomst om zich toe te richten bij een eventuele terugkeer.

Indien verzoekers terug dienen te keren naar haar land van herkomst, zal art. 8 van het EVRM geschonden worden.

Dat er in dit geval wel zeker sprake is van hinderpalen die het uitbouwen van een gezinsleven verhinderen!

Indien DVZ twijfelt aan de familiebanden van verzoekers, dienen zij te motiveren waarom!

Gewoon stellen dat de familieband niet bewezen is, volstaat niet! Dat dit een flagrante schending uitmaakt van de motiveringsplicht!

Verzoekers wensen erop te wijzen op hun regularisatieaanvraag waar expliciet in vermeld wordt om hen of hun raadsman te contacteren indien DVZ nood had aan bijkomende stukken om hun situatie te verduidelijken.

Dat de bovenstaande bewering dan ook getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier!

Het feit dat de familie van verzoekers legaal in België verblijft zorgt er bovendien voor dat verzoekers geen familie ter beschikking hebben in hun land van herkomst waar zij eventueel tijdelijk kunnen verblijven.

Het feit dat DVZ geen rekening houdt met het feit dat zij een gezin vormen, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

DVZ dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien is er, indien verzoekers dienen terug te keren naar hun land van herkomst, wel degelijk sprake van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven!

Een eventuele terugkeer van verzoekers, zou een schending van art 8 van het EVRM uitmaken!

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Verzoekers wensen op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden.

Verzoekers hun verblijf, hun integratie, het feit dat hun familie legaal in België verblijft en het feit dat zij geen strafbare feiten gepleegd hebben, verantwoorden wel degelijk dat verzoekers hun aanvraag in België indienen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elder. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven verhinderen. De familie van verzoekers beschikken over verblijfsrecht in België, bovendien staan zij in voor hun onderhoud.

Dat een eventuele terugkeer naar Armenië wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM zou uitmaken!

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Armenië, aangezien zij in hun land van herkomst geen effectief en normaal familieleven kunnen opbouwen, terwijl zij dit in België wel kunnen en effectief doen.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Bovendien is het onbegrijpelijk voor verzoekers hoe zij een inreisverbod betekend konden krijgen, nu duidelijk blijkt uit recente rechtspraak van uw Raad dat men het gezinsleven van de vreemdeling mee dient af te wegen!

In het arrest nr. 95.142 van 15 januari 2013 werd reeds beslist dat DVZ een afweging dient te maken tussen het inreisverbod en het gezinsleven.

Alhoewel de bestreden beslissing art 8 van het EVRM vermeldt, faalt men erin om het gezinsleven van verzoekers af te wegen ten opzichte van het inreisverbod. Dat dit onaanvaardbaar is en dat louter om deze redenen de bestreden beslissing reeds vernietigd dient te worden

DVZ gaat wel heel ver in hun stelling dat. er geen sprake zou zijn van een schending van art 8 van het EVRM omdat verzoekers samen zouden moeten terugkeren.

Men gaat hier flagrant voorbij aan het feit dat de familie van verzoekers legaal in België verblijft. Dat zij wel degelijk deel uitmaken van dit gezin! Het is onaanvaardbaar dat verwerende partij hier geen rekening mee houdt!

Het is bovendien onredelijk om aan verzoekers een maximumtermijn van drie jaar op te leggen zonder het dossier te onderzoeken of rekening te houden met de feitelijke omstandigheden.

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoekers. Het feit dat verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoekers!

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

5. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst Maar zij zou kunnen verblijven. Betrokkene verbleef immers ruim 36 jaar in Armenië en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Verzoekers wensen op te merken dat zij inderdaad een meerderheid van hun leven in Armenië hebben doorgebracht. Doch, sinds 2011 verblijven zij op Belgisch grondgebied.

Dat alhoewel verzoekers een meerderheid van hun leven hebben doorgebracht in Armenië, men een afwezigheid van meer dan 2 jaar niet mag, vergeten. Alhoewel het, volgens DVZ, onwaarschijnlijk is dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in het land van herkomst, is het niet ondenkbaar.

Bovendien spreekt DVZ zichzelf tegen door in de bestreden beslissing zelf op te merken dat de familie van verzoekers zich in België bevindt. Het is voor verzoekers dan ook onbegrijpelijk waarom, elders in de beslissing het tegendeel wordt beweerd.

Immers, verzoekers zijn al meer dan twee jaar niet meer in Armenië geweest. Dat er van hen niet verwacht kan worden dat zij na een afwezigheid van 2 jaar zich tot andere personen richten voor financiële steun en opvang.

Ten onrechte stelt men dat het geenszins vergeleken kan worden met hun relaties in hun land van herkomst. Verzoekers leven immers niet meer in hun land van herkomst, zij hebben hier een leven opgebouwd. Bovendien bevinden al hun belangen zich hier!

Bovendien kunnen verzoekers op geen enkele wijze opmaken waarom hun integratie en opgebouwde relaties geen reden hun tot regularisatie.

6. Het feit dat haar zoon hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Om die reden kan er dan ook geen schending van art 28 en art 29 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind vastgesteld worden.

Integendeel tot wat DVZ stelt, vormt het feit dat verzoeker hier naar school gaat, wel degelijk een buitengewone omstandigheid!

Annemie Turtelboom, vorig minister van Migratie en Asiel, gaf op 26.03.2009 instructie aan DVZ over de regularisatie van vreemdelingen die zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Zij voerde een nieuw regularisatiecriterium in voor families met schoolgaande kinderen sinds 2007. Dit critérium werd eveneens bevestigd in de instructie van 19.07.2009.

Verzoekers voldoen dan ook aan de voorwaarden:

Verzoek loopt school in het middelbaar onderwijs en is schoolplichtig.

Verzoekers komen dus in aanmerking om geregulariseerd te worden op basis van prangende humanitaire situatie: schoolgaand kind.

DVZ heeft de aanvraag onontvankelijk verklaard zonder rekening te houden met de aangehaalde feiten.

Dat dit dan ook een schending is van de materiële motiveringsplicht!

Verzoekers komen in aanmerking voor regularisatie op basis van het schoolgaand kind, hun aanvraag diende dan ook in de gegrondheid behandeld te worden.

Het is niet afdoende deze motivering te geven om te stellen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor regularisatie omdat er geen buitengewone omstandigheden zijn.

Het feit dat verzoeker schoolgaand is, en schoolplichtig, is al een buitengewone omstandigheid. Immers, hij kan toch niet zomaar van school gehaald worden om terug te keren naar Armenië om aldaar een aanvraag in te dienen?!

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Dat het feit dat verzoekers in België gebleven zijn, waar zij een veilig leven kan leiden en een degelijke opleiding voor verzoeker kan krijgen, een menselijke reactie was!

Het is dan ook onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van verzoeker!

Hier wordt met de toekomst van verzoekers gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord!

Het is onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van verzoeker!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind recht heeft op onderwijs.

Art 28 en 29 van het IVRK bepaalt immers het volgende :

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren.

Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

De stelling van verwerende partij als zou het kinderrechtenverdrag niet worden geschonden is flagrant onwaar!

In Armenië kan verzoeker niet dezelfde kansen krijgen in het onderwijs. In de bijgevoegde statistieken van Unicef, staat duidelijk vermeld dat slechts 28% van de Armeense jongens toegang hebben tot het middelbaar onderwijs.

DVZ stelt dat verzoeker geen gespecialiseerde infrastructuur behoeft, die niet in zijn land van herkomst terug te vinden is, maar negeert het feit dat zelfs de basisinfrastructuur niet beschikbaar is voor kinderen in Armenië.

Het getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en redelijkheid om, zonder enig onderzoek of documentatie, te stellen dat verzoeker geen gespecialiseerd onderwijs behoeft en de nodige infrastructuur in het land van herkomst aanwezig zou zijn. Hoe is men tot deze conclusie gekomen zonder enig onderzoek?

Dit is eveneens flagrant fout! Verzoeker heeft geen toegang tot onderwijs in Armenië!

De enige kans voor verzoekster om haar kind een volwaardige opleiding te geven, is in België! ! Dit is immers het land waar hij verblijft, waarvan hij de taal spreekt, waar hij geïntegreerd is, waar hij de nodige ondersteuning heeft, ...

Dat dit dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt!

De kinderen van verzoekster moeten de kans krijgen op onderwijs!

7. De overige aangehaalde elementen (betrokkene spreekt Nederlands en is geïntegreerd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase

niet behandeld. (RvS 24 oktober 2001, nr. 100. 223; RvS 9december 2009, nr. 198.769)

Verzoekers zijn van mening dat hun langdurig verblijf en hun integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te- verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend en waarom deze geen grond kan vormen tot regularisatie.

Verwerende partij dient rekening te houden met de aangehaalde elementen en de feitelijke gegevens.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen. buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoekers van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dienen te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ hun integratie niet betwist.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Dat verzoekster van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ haar integratie niet betwist.

Dat verzoekster niet inziet waarom deze aangehaalde elementen niet tevens kunnen gelden als buitengewone omstandigheid.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de

machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procédure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure,

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienen.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Dat verzoekers volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg geregulariseerd dienen te worden! Bovendien is het voor verzoekers niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoekers, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de zagezegd vernietigde instructie.

Gelieve in de bijlage (zie stuk4), alvast één concreet voorbeeld terug te vinden van zo'n beslissing. Op 04.03.2013 mochten we nog dergelijke instructie ontvangen.

Client kreeg een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoekers begrijpen niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak:

"De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)"

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoekers voldoen aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekers helemaal niet inzien waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig verblijf, het feit dat verzoekers geen strafbare feiten hebben gepleegd, hun erkende integratie, het feit dat zij samenwonen met hun Belgische kinderen en kleinkinderen en een familie vormen, het feit dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM, de onmogelijkheid tot terugkeer, het feit dat verzoeker schoolplichtig is ...

Dat verzoekers dan ook vragen huidige beslissing te willen schorsen en vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.1.3. Het past om de juridische context waarin de aanvraag werd ingediend en de eerste bestreden beslissing werd genomen, toe te lichten.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij genoegzaam kon oordelen of verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

De verzoekende partij verwijst naar de instructies van 19 juli 2009 en is in wezen van oordeel dat de daarin opgenomen criteria hadden moeten worden toegepast op haar aanvraag.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en de verzoekende partij er zich niet op kan beroepen.

Waar de verzoekende partij er zich over beklaagt dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoeksters argument dat de criteria mogen worden aangehaald zolang de verwerende partij zou meedelen dat dat niet meer mag of zolang geen nieuwe richtlijn is doet aan het voorgaande geen afbreuk. Er is de Raad namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben.

De stelling van de verzoekende partij dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen". Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam –of de bewering dat zij dat nog steeds zou doen- waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat zij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennen van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden of in strijd met het redelijkheidsbeginsel werd genomen.

In de mate waarin verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, andere vreemdelingen werden en nog worden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

Voorts moet worden benadrukt dat het rechtszekerheidsbeginsel niet impliceert dat het een jarenlange administratieve praktijk in casu zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Het betoog van verzoekende partij inzake de schending van het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

De vaststelling blijft dus dat het betoog van de verzoekende partij erop is gericht toepassing te maken van de criteria van de genoemde instructies van 19 juli 2009 opdat haar aanvraag gegrond zou worden bevonden en dat zij daarmee op ongeoorloofde wijze wenst voorbij te gaan aan de voorwaarde dat, opdat kan worden overgegaan tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag, de aanvraag vooreerst ontvankelijk moet worden bevonden in die zin dat buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond. De verwerende partij kon dan ook genoegzaam oordelen dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn. In de mate dus dat verzoekende partij wenst aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan deze criteria, kan de Raad alleen maar vaststellen dat dit niet dienstig is.

2.1.4. Waar verzoekende partij in het algemeen stelt dat zij tal van elementen heeft voorgelegd die in alle redelijkheid moeten worden beschouwd als zijnde een grond voor regularisatie, en zij specifiek wijst op haar langdurig verblijf in België en haar integratie, en zij niet begrijpt waarom de bestreden beslissing

geen rekening heeft gehouden met deze elementen, moet erop worden gewezen dat hierover als volgt werd geoordeeld in de eerste bestreden beslissing:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”

en

“De overige aangehaalde elementen (betrokkene spreekt Nederlands en is geïntegreerd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”

In de mate dat verzoekende partij stelt dat niet afdoende werd gemotiveerd over de door haar aangevoerde elementen, toont zij dit niet aan: een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat wel degelijk wordt gemotiveerd om welke redenen ze niet aanvaard worden in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Zoals de verwerende partij ook correct aangaf, hebben omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en kunnen ze in beginsel niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen waarom daar in haar geval anders over moet worden gedacht. In die omstandigheden valt niet in te zien waarom de verwerende partij verder zou moeten motiveren dan ze in casu heeft gedaan, met name door het toetsen van de aangebrachte elementen aan de voorwaarden van het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dat er geen rekening werd gehouden met de omstandigheden en de door de verzoekende partij opgeworpen elementen in de aanvraag, is dan ook niet aangetoond. Een kennelijk onredelijke beoordeling of een beoordeling in strijd met de stukken van het dossier is op deze gronden evenmin aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij overigens nog verwijst naar het arrest van met nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad, dient te worden gesteld dat zij hier niet dienstig kan naar verwijzen, nu dit arrest een beslissing betreft waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en niet, zoals in casu het geval is, onontvankelijk werd verklaard.

2.1.5. In de bestreden beslissing is verder het volgende te lezen:

“Betrokkene beweert dat haar hele familie in België verblijft en dat zij hier verblijfsrecht hebben. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waar betrokkene zich op beroept heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. De loutere vermelding dat er nog familieleden van betrokkene in België verblijven is onvoldoende om een schending van art. 8 EVRM vast te stellen. Bijkomend dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor zowel betrokkene als haar zoon geldt zodat er van een verbreking van deze familiale banden geen sprake is. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij zou kunnen verblijven. Betrokkene verbleef immers ruim 36 jaar in Armenië en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.”

Verzoekster herhaalt dat haar hele familie legaal in België verblijft en dat dit een hinderpaal is voor het uitbouwen van een gezinsleven elders, zij en haar kind hebben in hun land van herkomst niets of niemand meer om eventueel tijdelijk te verblijven, zodat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn. Indien de verwerende partij twijfelt aan de familiebanden, moet zij motiveren waarom; zomaar stellen dat de banden niet bewezen zijn, volstaat niet, zeker nu in de aanvraag werd gesteld dat verzoekster of haar raadsman kon worden gecontacteerd in geval bijkomende stukken noodzakelijk zouden zijn. Door dat niet te doen is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt, in weerwil van wat verzoekster meent te moeten stellen, niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die zij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop zij zich beroept en dewelke zij derhalve wordt geacht te kennen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en de verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld door de verzoekende partij niet te contacteren met het oog op het bekomen van verdere uitleg of stukken, is derhalve niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Opdat verzoekster zich aldus op deze bepaling zou kunnen steunen, moet zij een bestaand familie-of gezinsleven aantonen. Het is niet kennelijk onredelijk, of in strijd met de hiervoor geciteerde bepaling dat de verwerende partij enerzijds vaststelt dat het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart niet onvoldoende bewijs is van verwantschap, en anderzijds dat de loutere vermelding van het feit dat er nog familieleden van verzoekster in België verblijven onvoldoende is om een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen. Immers, Immers, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relaties tussen andere familieleden. Verzoekster toont niet aan dat zij deze banden in haar aanvraag heeft toegelicht dermate dat de verwerende partij verder had moeten motiveren dan zij in casu deed.

Aangezien verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij met de vermeende legaal in België verblijvende familieleden een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan zij zich niet op deze bepaling beroepen om de eerste bestreden beslissing als niet deugdelijk af te doen en heeft zij dus geen belang bij dit middelonderdeel. Eenzelfde vaststelling dringt zich op ten aanzien van het beroep in zoverre het is gericht tegen het inreisverbod. Aangezien verzoekster niet aantoont dat op niet deugdelijke wijze zou zijn vastgesteld dat zij geen gezinsleven aannemelijk heeft gemaakt, heeft zij evenmin belang bij haar grief dat in het inreisverbod niet werd gemotiveerd over dat gezinsleven

Voorts verzet verzoekster zich niet tegen de vaststelling dat zij niet van haar zoon zal worden gescheiden door de thans bestreden beslissingen, die op hen beide betrekking hebben, zodat dit gezinsleven gevrijwaard blijft.

Ten slotte moet worden vastgesteld dat verzoekster op 1 ogenblik wel allusie maakt op haar privéleven, maar dat zij dit niet losziet van haar bewering dat verschillende familieleden in België verblijven, zodat kan worden verwezen naar hetgeen reeds voorafging.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoekster verzet zich verder tegen het motief met betrekking tot de banden die zij naar alle waarschijnlijkheid nog zou hebben in haar land van herkomst, stellende dat een afwezigheid van meer dan twee jaar niet mag worden vergeten. Ze stelt nog dat het niet ondenkbaar is dat zij in haar land van herkomst geen familie, vrienden of kennissen meer heeft en verwijt de verwerende partij een tegenstrijdige motivering omdat zij in de bestreden beslissing zelf stelt dat haar familie zich in België bevindt.

Verzoekster is niet ernstig: de verwerende partij heeft de elementen van haar aanvraag –waaronder verzoekster bewering dat haar familieleden zich in België bevinden- beoordeeld, precies stellende dat de verwantschap niet is bewezen, zodat van enige tegenstrijdigheid geen sprake is. Voorts is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de gegeven omstandigheden ervan uit te

gaan dat verzoekster in haar land van herkomst, en na een relatief korte afwezigheid, nog zou kunnen terugvallen op de familiale en sociale banden die zij had ontwikkeld gedurende de 36 jaar die zij in Armenië verbleven had. Verzoekster toont alleszins het tegendeel niet aan. Voor het overige valt hun betoog aangaande het geviseerde motief samen met hetgeen hiervoor al werd besproken.

Verzoekster voert verder aan dat haar kind schoolgaand en schoolplichtig is en zij dit niet zomaar van school kan halen om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Zij verwijst naar de instructie Turtelboom van 26 maart 2009 die een nieuw regularisatiecriterium invoerde voor families met schoolgaande kinderen, criterium dat werd bevestigd in de instructie van 19 juli 2009. De aanvraag moet dan ook ten gronde worden behandeld, zo stelt zij.

De bestreden beslissing stelt hieromtrent :

“Het feit dat haar zoon hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Om die reden kan er dan ook geen schending van art. 28 en art. 29 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind vastgesteld worden.”

Verzoekster betoogt dat de “instructie Turtelboom” van 26 maart 2009 een nieuw regularisatiecriterium invoerde voor schoolgaande kinderen sinds 2007, en dat dit criterium werd bevestigd in de instructie van 19 juli 2009. Desbetreffend moet worden verwezen naar hetgeen reeds werd gesteld over de bedoelde instructie, die, het weze herhaald, werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Waar de verzoekende partij zich dus meent te kunnen beroepen op de criteria van de door haar genoemde instructies, of van de instructie Turtelboom voor zover die zou herleven ingevolge de vernietiging van deze van 19 juli 2009, moet erop worden gewezen dat de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden, zodat zij zich ook niet op de instructie van 26 maart 2009 kan beroepen.

Verder moet erop worden gewezen dat verzoekster in haar aanvraag op geen enkel ogenblik heeft gewezen op het feit dat haar zoon geen scholing zou kunnen genieten in het land van herkomst, er zelfs geen basisstructuur aanwezig zou zijn en slechts 28% van de Armeens jongens toegang zou hebben tot het middelbaar onderwijs. Verzoekster kan de verwerende partij dan ook bezwaarlijk verwijten dat zij niet het minste onderzoek heeft gevoerd naar gegevens die niet eens werden aangebracht in de aanvraag. Met de stukken die zij thans bij haar verzoekschrift voegt kan geen rekening worden gehouden. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Waar verzoekster ten slotte nog verwijst naar de artikelen 28 en 29 van het IVRK, met betrekking tot het onderwijs, blijft de vaststelling dat op geen enkele wijze is aangetoond dat het kind geen geschikt onderwijs zou kunnen krijgen in het land van herkomst, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op deze bepalingen.

Samengevat moet worden gesteld dat verzoekster op geen enkele wijze heeft aangetoond dat de verwerende partij, alle elementen afzonderlijk en in hun samenhang genomen, op kennelijk onredelijke wijze, dan wel in strijd met de stukken van het dossier, met de door haar aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

2.1.7. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, met name het inreisverbod, stelt verzoekende partij in een tweede middel dat, aangezien de regularisatie of tenminste de weigering ervan duidelijk aan de basis ligt van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, deze dan ook vernietigd dient te worden en dat diens motivering dan ook strijdig is met de instructies en niet afdoende is gemotiveerd.

Het middel luidt als volgt:

“Dat uiteraard het inreisverbod een gevolg is van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende inreisverbod dient vernietigd te worden

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: 'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.'"

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het inreisverbod op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het inreisverbod terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit inreisverbod dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie en er geen afweging gemaakt wordt van de belangen van verzoekers waaronder het feit dat zij geen strafbare feiten gepleegd heeft en het feit dat een eventuele terugkeer naar het land van herkomst wel degelijk een schending uitmaakt van art 8 van het EVRM en het feit dat de familiale relaties ernstig miskend worden."

2.2.1. In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de verzoekende partij niet aantoont dat in het inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd dat ze een gevolg zou zijn van de eerste bestreden beslissing, opdat de motivering afdoende zou zijn.

2.2.2. Voorts kan worden volstaan met de vaststelling dat de argumentatie van verzoekster –die het uitsluitend heeft over de terugkeer naar het land van herkomst- niet anders kan worden begrepen alsdat ze betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, dat in casu evenwel niet wordt aangevochten. In die optiek is het middel niet ontvankelijk.

2.2.3. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

A. WIJNANTS